

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Z. P.**, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky**, se sídlem Dobrovského 1278/25, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2021, č. j. 31 A 212/2020 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad práce České republiky - generální ředitelství rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020, č. j. UPCR-2020/104113-20000402, podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odložil žádosti žalobce o poskytnutí informací z důvodu nezaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací předepsané oznámením ze dne 5. 6. 2020, č. j. UPCR-2020/68671-20000503 (dále jen „oznámení o úhradě“).

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který usnesením ze dne 28. 1. 2021, č. j. 31 A 212/2020 – 18, rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze. Krajský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí vydal jako správní orgán rozhodující v prvním stupni Úřad práce České republiky, jehož sídlo se nachází na adrese Dobrovského 1278/25, Praha 7. Krajský soud proto dospěl k závěru, že soudem místně a věcně příslušným k projednání a rozhodnutí věci je Městský soud v Praze, v jehož obvodu má správní orgán prvního stupně své sídlo. Z tohoto důvodu tedy rozhodl v souladu s § 7 odst. 6 s. ř. s. o postoupení věci Městskému soudu v Praze.

III.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V ní namítl, že Úřad práce České republiky rozhoduje ve správním řízení v prvním stupni prostřednictvím krajských poboček a generálního ředitelství. Napadené rozhodnutí vydalo generální ředitelství z důvodu procesní ekonomie v zastoupení krajských poboček souhrnně vůči všem žádostem o informace, jež stěžovatel podal k jednotlivým krajským pobočkám. Povinnými subjekty podle zákona o svobodném přístupu k informacím však zůstávají jednotlivé krajské pobočky, podle jejichž sídla se řídí také místní příslušnost soudu rozhodujícího o žalobách podaných proti napadenému rozhodnutí. Z uvedeného podle stěžovatele vyplývá, že generální ředitelství vydalo napadené rozhodnutí jménem zastoupené krajské pobočky v Brně jako povinného subjektu, a tímto postupem se nemění místní příslušnost soudu k projednání správní žaloby. S ohledem na to stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přikázal věc projednat místně příslušnému Krajskému soudu v Brně.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) stěžovateli nevzniká poplatková povinnost a ani nemusí být splněna podmínka jeho povinného zastoupení advokátem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19). Napadené usnesení, kterým krajský soud postoupil věc místně příslušnému soudu, nepochybně je takovým procesním rozhodnutím. O kasační stížnosti lze tedy rozhodnout, i když stěžovatel není v řízení o ní zastoupen.

[5] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V posuzovaném případě je ze skutkových okolností věci zřejmé, že stěžovatel podal žádost o poskytnutí informací mimo jiné k Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Brně. Úřad práce České republiky - generální ředitelství mu následně předeepsal k úhradě částku 300 615 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, a to společně za všechny jeho další žádosti o informace adresované jiným krajským pobočkám. Následně po marném uplynutí lhůty stanovené k zaplacení úhrady napadeným rozhodnutím stěžovatelovu žádost o informace odložil postupem podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti tomuto rozhodnutí Úřadu práce České republiky - generálního ředitelství podal stěžovatel žalobu, v níž jako žalovaný správní orgán označil Úřad práce České republiky - Krajskou pobočku v Brně, z jejíhož sídla dovedl místní příslušnost Krajského soudu v Brně k posouzení a vyřízení věci.

[8] Nejvyšší správní soud předeseílá, že shodnou otázku místní příslušnosti soudu ve vztahu k žalobě proti těmž rozhodnutí žalovaného podanou stejným účastníkem řízení posuzoval již v rozsudcích ze dne 14. 4. 2021, č. j. 4 As 3/2021 - 17 a č. j. 4 As 5/2021 - 9, ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 As 23/2021 - 15, a ze dne 20. 4. 2021, č. j. 2 As 11/2021 - 14. S argumentací uvedenou v citovaných rozsudcích se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a proto ji přebírá i v tomto rozsudku.

pokračování

[9] Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným *správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.*

[10] Podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.*

[11] Podle § 7 odst. 6 věty první s. ř. s. *není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.*

[12] Pojem správního orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u něho jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium. Pokud tedy organizační složka určitého orgánu veřejné moci rozhoduje podle aplikované právní úpravy jako správní orgán prvního stupně, je jeho sídlo určující pro místní příslušnost krajského soudu podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, publ. pod č. 3257/2015 Sb. NSS).

[13] Podle § 5 zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, rozhodují ve správním řízení v prvním stupni krajské pobočky a generální ředitelství, které je tedy zapotřebí považovat za správní orgány, jejichž sídlo je určující pro stanovení místní příslušnosti krajského soudu ve smyslu § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. V posuzovaném případě přitom Úřad práce České republiky - generální ředitelství nejprve předepsal stěžovateli k úhradě částku za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, kterou následně potvrdil nadřízený správní orgán (srov. rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 31. 7. 2020, č. j. MPSV-2020/144094-331/1). Vzhledem k tomu, že stěžovatel předmětnou úhradu ve stanovené lhůtě nezaplatil, vydal následně Úřad práce České republiky - generální ředitelství žalobou napadené rozhodnutí o odložení žádosti stěžovatele o informace. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že předmětem přezkumu v řízení o správní žalobě je právě rozhodnutí Úřadu práce České republiky - generálního ředitelství, nikoli rozhodnutí některé z jeho krajských poboček. Krajský soud proto správně uvedl, že žalovaným správním orgánem je podle § 69 s. ř. s. Úřad práce České republiky - generální ředitelství (který ve věci jediný rozhodl), nikoli Úřad práce České republiky - Krajská pobočka v Brně.

[14] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že napadené rozhodnutí Úřadu práce České republiky - generálního ředitelství vydané podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, které je jediným rozhodnutím vydaným v posuzované věci, je tedy i rozhodnutím vydaným v prvním stupni. Podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. je proto třeba místní příslušnost soudu určit podle sídla Úřadu práce České republiky - generálního ředitelství, které se nachází v hlavním městě Praze. Z hlediska stanovení místní příslušnosti krajského soudu pro rozhodnutí o žalobě podané v dané věci je přitom podle uvedeného zákonného ustanovení rozhodné sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni, a nikoliv to, zda tento správní orgán jednal podle právního názoru adresáta rozhodnutí v zastoupení odlišného správního orgánu, jehož sídlo se nachází v obvodu působnosti jiného krajského soudu. Otázka, zda v dané věci mělo o žádosti stěžovatele o poskytnutí informací rozhodovat generální ředitelství, či krajská pobočka Úřadu práce České republiky, bude předmětem přezkumu ve správním soudnictví, který však musí učinit místně příslušný Městský soud v Praze, v jehož obvodu se nachází sídlo správního orgánu, který ve věci vydal prvoinstanční rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda byl oprávněn tak učinit.

[15] Krajský soud tedy uvedenou právní otázku posoudil správně, pokud dospěl k závěru o místní příslušnosti Městského soudu v Praze, a v návaznosti na tento závěr v souladu s § 7 odst. 6 věty první s. ř. s. věc postoupil tomuto soudu k vyřízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu